

Іоакимъ III-ий. Той е патрикувалъ въ врѣмя-то на царь Георгія Тертеръ, кой-то го пращаль (1283 г.) въ Цариградь съ порѣчки до императора Андроника Палеолога. На негово врѣмя ся стараль още и папа Николай IV-ый, при помощъ-тж на Сърбскж-тж кралицѣ Еленѣ, женѣ-тж на краль Милутина, да направи съ Българы-ты униж; нъ пакъ не сполучилъ. Іоакимъ III-ий ся хвърлилъ по заповѣдь на царь Святослава, Тертерова сынъ (1294) отъ еднѣ Търновскж скалж, защо-то ималь сношеніе съ Ногайскы-ты татары, на кои-то ся обѣщаваль да му прѣдаде столицѣ-тж.

Симеонъ. Той ходилъ да коронаса (1346 г.) Сърбскыя краль Стефана Душяна.

Теодосій II-ый. Въ негово-то патрикуваніе свыкаль царь Иванъ Александъръ въ Търново Събора (1350) противъ жидовствующж-тж ересь и Богомилы-ты.

Іоаникій II-ый. И той былъ на тоя Съборъ, нъ тогава още былъ Архимандритъ и игумень на Търновскж-тж Лаврж, Св. 40 мъченици.

Евтимій. Той е най-последій отъ Търновскы-ты Българскы Патриарсы, и былъ ученъ и добъръ пастырь. Най-напрѣдъ ся покалугерилъ, младъ още, въ Параорійскыя монастырь, (на сѣверъ отъ Едрене на прѣдѣлы-ты между Българіж и Гръцко), и тамъ ся подвижаваль отъ игумена Теодосія, ученикъ-тъ на Григорія Синаита и основатель-тъ на монастыря. Слѣдъ малко той му станжлъ помощникъ, нъ скоро оставили и двама-та монастыря, та отишили въ Цариградь, защо-то Турци-ти захванжли често да плѣнять вече тамошны-ты мѣста. Въ Цариградь Теодосій слѣдъ малко умрѣлъ, а Евтимій ся прибраль въ Студійскыя монастырь, отдѣ-то послѣ прѣминжлъ на Св. Горж, — въ Лаврж-тж на Св. Атанасія. Тамъ калугери-ти му зивиждали, та го наклеветили на Гръцкыя царь Ивана Палеолога, кой-то слизаль тогава въ Св. Горж, че ужъ ималь много пары, и ся прѣструваль бѣдникъ. Царь-тъ поискаль да му гы земе, и защо-то не сполучилъ, заточилъ го на острова Лемносъ; нъ послѣ позналъ, че бѣше наклеветень, та ся разкаялъ, повыкаль го въ Цариградь нарочно и му искаль прошкж. Отъ тамъ Евтимій ся върнжлъ пакъ въ Българіж, и ся намѣстилъ въ монастыря Пещерж, близу до Търново. Тамошни-ти калугери го избрали за игумень, и въ това врѣмя додѣ-то управляваше монастыря имъ като такъвъ, написаль доста съчиненія. Послѣ, кога-то умрѣлъ Търновскый Патриархъ, митрополити-ти, епископи-ти и сичкый народъ го избрали на мѣсто-то му за Българскы Патриархъ (1375—1378).